

แม่ป่วยไข้...หัวใจไม่ท้อแท้

คนเราเมื่อป่วยไข้เป็นโรคที่ร้ายแรงและมีความเจ็บปวด ต้องทนทุกข์ทรมาน มักจะหมดหวังในการดำเนินชีวิต เกิดความรู้สึกท้อแท้ หดหู่ใจ เศร้าโศกเสียใจ เป็นเวลากว่า 8 ปีมาแล้วที่ฉันได้ผ่านพ้นความรู้สึกดังกล่าวที่ศูนย์มะเร็ง ลำปางแห่งนี้

ฉันเข้ารับการตรวจสุขภาพประจำปีที่นี่ด้วยเหตุผลหลักคือต้องการตรวจมะเร็งปากมดลูก เนื่องจากการตรวจสุขภาพประจำปีที่หน่วยงานจัดให้ไม่ครอบคลุมด้านนี้จึงอนุญาตให้พนักงานไปรับการตรวจที่อื่น ซึ่งโดยมากจะถูกเฉลยด้วยข้ออ้างที่แสนจะน่าอายน่าอายว่าชี้แจง เสียเวลา มันก็ปกติเหมือนทุกครั้งนั่นแหละ ฉันก็เช่นกัน เมื่อการตรวจในปีแรกผลที่แจ้งมาคือปกติ ฉันก็เพิกเฉยกับการตรวจครั้งต่อไป จนกระทั่งในวันหนึ่งที่ต้องลางานเพื่อทำธุระบางอย่าง ฉันจึงเข้ารับการตรวจสุขภาพประจำปีที่ศูนย์มะเร็งลำปางซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบ้านพักก่อนที่จะไปทำธุระในช่วงบ่าย ข่าวร้ายจากผลการตรวจในครั้งนั้นเดินทางมาถึงบ้านฉันทางไปรษณีย์ใน 2 สัปดาห์ต่อมา ระบุว่าต้องสงสัยว่าเป็นมะเร็งเม็ดเลือดขาว ควรพบแพทย์เพื่อรับการตรวจซ้ำ ฉันเริ่มร้องไห้และคิดถึงความตายเป็นสิ่งแรก นึกความรู้สึกให้ร่วงดิ่งลงหุบเหว หวังหน้าพะวงหลังกังวลว่าเมื่อเราตายแล้วครอบครัวจะอยู่กันอย่างไร ลูกๆก็ยิ่งเล็กนัก คิดวนเวียนไปมา ต่อมาเมื่อผ่านการตรวจซ้ำชี้ชัดว่าตัวเองเป็นมะเร็ง จึงตั้งสติยอมรับในชะตากรรมว่าตัวเองเป็นมะเร็งแล้วและเริ่มเล่าให้น้องสาวฟัง ฉันปรึกษาแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านโลหิตวิทยา ค้นคว้าหาความรู้เกี่ยวกับโรคนี้นทางอินเทอร์เน็ต ฉันได้พบมิตรแท้ผู้ป่วยเป็นโรคเดียวกัน และยังอยู่ในขั้นตอนของการรักษา คำแนะนำและกำลังใจที่ได้ถ่ายทอดจากประสบการณ์จริงทำให้ฉันเข้มแข็ง แน่วแน่ว่าจะต้องรักษาตัวให้มีชีวิตอยู่เพื่อดูแลครอบครัวให้ได้ยาวนานที่สุด ในขณะที่มีโรงพยาบาลใหญ่เพียง 4 แห่งที่สามารถให้การรักษาโรคมะเร็งเม็ดเลือดขาวชนิดเรื้อรังโดยการปลูกถ่ายไขกระดูก ซึ่งต้องได้รับการบริจาคไขกระดูกจากพี่น้องร่วมบิดา-มารดาเดียวกันที่ผ่านการตรวจว่าสามารถเข้ากันได้ ดังนั้นฉันจึงย้ายจากโรงพยาบาลมหาสารนครเชียงใหม่ ไปทำการตรวจและเริ่มขั้นตอนการรักษาที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์กรุงเทพฯ พี่ชายคนเดียวของฉันได้แสดงตนว่าจะบริจาคไขกระดูกในการรักษาครั้งนี้ ส่วนค่าใช้จ่ายในการปลูกถ่ายไขกระดูกซึ่งทราบกันดีว่าสูงมากถึงหลักล้าน ก็สามารถเบิกได้จากหน่วยงานที่ฉันทำงานอยู่ เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างพร้อม ความกลัว ความสงสัย ได้ถูกจัดไปหมดสิ้นแล้ว ฉันจึงผ่านการรักษาและปฏิบัติตามคำแนะนำของแพทย์ พยาบาลอย่างเคร่งครัด ไม่ลี้ภัยและไปตามนัดหมาย

ความทุกข์ใจนั้นเกิดขึ้น โดยอัตโนมัติก็จริง แต่เราสามารถดับความทุกข์ได้โดยการคุมสติให้มั่น “ถึงแม้ร่างกายเราจะป่วย แต่ถ้าใจเราไม่ป่วยเราก็จะมีกำลังใจต่อสู้กับความเจ็บป่วยได้” ดังนั้นการฝึกจิตใจให้เข้มแข็งไว้จึงเป็นเรื่องที่ดีเพราะเมื่อมีเหตุมากระทบไม่ว่าจะเป็นเรื่องที่ดีหรือร้ายแรงเพียงใด จิตใจก็จะมี ความมั่นคงทำให้เราปรับตัวได้ ฉันขอส่งกำลังใจให้ผู้ที่เจ็บป่วยทางร่างกายทุกคน ได้ยึดเอาธรรมเพื่อฝึกเอาชนะจิตใจให้ต่อสู้กับโรคร้ายได้สำเร็จ และให้มีจิตใจที่มั่นคง ผ่องใสตลอดไป